

Назив дела: „Очаране наочаре”

Име и презиме писца: Светлана Велмар Јанковић

Узбудљива, поучна и забавна књига! Прочитао сам је у једном даху. Ово је књига која буди наду да ћемо сазнати неке ствари из прошлости које су још увек неразјашњене. И то све захваљујући Очараном оптичару.

Главни јунак Лука је дечак који за свој рођендан добија од Очараног оптичара необичан поклон – очаране наочаре. То су ласерске наочаре које омогућавају гледање у прошлост. Помоћу једне плочице може да одабере да ли ће отићи у праисторију, страи век или нови век. Тако он заједно са својом сестром Миленом креће у авантуристичко путовање кроз прошлост Београда. Дођу у одређени део града, ставе наочаре, одаберу време и ето их у давној прошлости!

Луки и Милени је било тешко да одаберу у ком делу Београда ће ставити наочаре јер је скоро на сваком кораку неки траг из историје: Калемгдан, Студенски парк, Обилићев венац, Улица Мајке Јевросиме, Ташмајдан, Булевар краља Александра ..... све су то мeste где је било занимљиво видети шта се дешавало пре много година.

Ипак, почели су од праисторијске Винче. Тамо су видели дечака Аика који је баш као и неки данашњи дечак који се игра на обали Дунава. Одушевио сам се са коликом је храброшћу организовао гашење пожара који је могао да уништи цело његово село.

У другој причи Скец и Еда, брат и сестра из келтског племена Скордисци, живе у другом веку пре нове ере у данашњој Вишњици. Иако бих и ја волео да сам добар стрелац као Скец, ипак ми је драго што је промашио јаре у шуми. Захваљујући томе је пронађен извор лековите воде где су се људи вековима лечили од разних болести. И дан-данас се он зове Един извор.

Путовање у римски Сингидунум из другог века после Христа било ми је врло узбудљиво. Подсетио сам се да је ту била римска легија IV ФЛАВИЈА, о којој сам први пут чуо на излету у Виминацијум.

Лука и Милена су затим били у времену ученика Тирила и Методија, деспота Стефана Лазаревића, Првог српског устанка, Другог српског устанка. Мислим да је књига веома добро написана, јер сам све време имао осећај да се налазим тамо са њима.

Иначе, књигу сам први пут слушао када сам био сасвим мали. Тада ју је моја мама читала старијим сестрама и брату увече пред спавање. Не сећам се ничега, сем маминог одушевљења што је наишла на овакву књигу. То је зато што је она археолог, па јој је све то блиско и познато. Овог пута сам ја био тај који ју је сваки час запиткивао неке ствари које ми нису биле јасне.

Моја старија сестра каже да је права штета што њен уџбеник из историје није писан на овакав начин учење би јој било много лакше.

Ех, шта бих дао за једне такве очаране наочаре.....знам шта желим за следећи рођендан!!!

Име и презиме: Марко Јелић **Разред:**4.

ОШ „НХ Сениша Николајевић”

Наставник: Мирјана Копривица

Број телефона: 0631808908

Имејл-адреса: jelicivana1999@gmail.com